

BÀI 20.

LÊN ĐÀN, ĐÀN ĐỨT YÊU NÀNG, NÀNG ĐI!

(Nhật Ký) (Phần 2)

*Ngày đó có anh mê mãi tìm lời
Tìm trong đêm rách rưới con mơ nào lẻ loi...*

II.

Những Lá Thư Nhận Của Nghinh.

Sài Gòn, thứ Năm ngày 7/11/1969

(...)

Anh nhận thư Thu Vân vào một buổi chiều, giữa lúc lòng anh bình lặng như cuộc đời hiện tại. Đọc thư mà trái tim miên man xao động. Dĩ vãng nào cũng đẹp, nhất là dĩ vãng mà “ngày đó có em đi nhẹ vào đời anh” với cái kỷ niệm một đêm em và Quỳnh Trân đến nhà anh, lúc ra về, Thu Vân đứng ở đầu ngõ, cạnh giàn hoa tygone, chỉ lên một vì sao lạc lõng một góc trời mà bảo "Đó là vì sao cô đơn bản mệnh của em..." Lúc ấy anh nói, "Bao giờ nhìn lên vì sao ấy, anh sẽ nhớ đến em".

Thật vậy em, vì sao bé nhỏ còn mãi trên tầng mây cao, cũng như trong tâm hồn anh, hình ảnh em luôn luôn ngự trị.

Sài Gòn vẫn chỉ gom trọn trong những kỷ niệm riêng anh. Những buổi tập orchestre trường Nhạc, những đêm làm văn nghệ sinh viên, những buổi récital và những lần trò chuyện trong sân cỏ... bao giờ cũng có em bên cạnh, cô gái nhỏ mang cái tên thật buồn, Mây Mùa Thu. Không thể nào quên được và anh vẫn chỉ sống với những kỷ niệm ấy thôi.

Những ngày gặp Thu Vân, đối với anh, dẫu có buồn nhưng tuyệt đẹp. Anh đón nghe những mẫu tâm sự của em, hiểu rằng em là người con gái nghệ sĩ rất đa cảm, tính khí đổi thay bất chợt. Anh nhớ, nhiều lần Thu Vân giận anh vì những điều thật đơn giản, nhiều khi không cả lý do gì nữa... Những lúc ấy anh buồn lắm nhưng không đành từ biệt em.

Bây giờ, Thu Vân đã ở một góc trời xa anh. Khung trời của em có núi đồi, biển cả. Còn anh vẫn giam mình trong những nhàm chán với những tòa nhà chung quanh mọc cao che tầm mắt. Nhưng dù thế nào anh vẫn nhìn được vì sao bé nhỏ mỗi đêm lấp lánh trên bầu trời thăm

thắm. Vì sao biểu tượng cho một hình ảnh anh luôn luôn hoài tưởng. Mây và sao thì đời đời vẫn hiện hữu là của chung vũ trụ, và cũng là của chỉ riêng anh...

[]

Sài Gòn, thứ Sáu ngày 6/12/1969

(...)

Anh chợt ngẫm về những ngày này năm ngoái, anh đã sống như trong một giấc mơ có âm nhạc và có em. Anh đã đắm chìm trong không khí huyền thoại tình yêu đó. Bây giờ nhớ đến, anh vẫn còn nghe tâm hồn rung động.

Sài Gòn đã bắt đầu trở lạnh, anh không còn được đi trong đêm đen và gió buốt nữa. Những đêm đi tập đàn vắng em trong ban hòa tấu, hoặc những đêm đi nghe nhạc về, anh thấy lòng mình buồn ray rức. Giờ đây thì chỉ còn nếp sống khắc khổ nhà binh, bắt đầu một cuộc đời mới

Nha Trang chắc đã vào mùa lạnh? Mỗi chiều nhìn nắng rút dần sau dãy núi, em có nhớ Sài Gòn không? Riêng anh, mỗi đêm nhìn vì sao cô đơn lấp lánh ở góc trời, anh thường nghĩ đến hình ảnh một người con gái lẻ loi, đứng trên ngọn đồi vắng nhìn chiều rơi mênh mông xuống núi rừng, biển cả... Và sao nghe thật nhớ em. Mùa thu đã đi nhẹ vào đời anh như một ảo ảnh, ghi đậm trong ký ức anh những kỷ niệm thật đẹp và buồn. Đẹp như Romance en Fa của Beethoven và buồn như Tristesse của Chopin vậy.

[]

Sài Gòn, thứ Bảy ngày 12/7/1969

Thu Vân thương,

Đời sống anh có đôi khác trong nghiệp nhà binh, nhưng tình cảm thì vẫn như ngày cũ. Anh vẫn yêu em, người con gái đã đi vào đời anh bằng những mẫu tâm sự rất ngây thơ của một thời dĩ vãng, dù rằng trong cái ngày xưa đó, (đúng như em viết), anh buồn vì em nhiều lắm nhưng chưa bao giờ có tư tưởng trách cứ Thu Vân hay những người bạn của em. Anh chỉ âm thầm mang nỗi buồn đó với ý nghĩ mình chưa đủ hay không đủ sức nắm được mây trời.

Bây giờ, tất cả đều trở thành kỷ niệm, dù buồn nhưng rất đẹp. Có những đêm trăng, ngồi trong sân đồn quanh vắng, anh nhớ em thật nhiều. Nhớ giọng nói nhát gừng nhừa nhựa, nhớ khuôn mặt u buồn bao giờ cũng bị che phủ một bên bởi những làn tóc rối, nhớ cái dáng lãng đãng mây trôi với đôi mắt xa vời mỗi khi cất lên tiếng violon tha thiết... Nhớ nhiều lắm, tất cả mọi điều của thuở ngày xưa!... Dù ngày đó chưa một lần anh nói yêu em, nhưng anh cứ nghĩ rằng mình đã yêu em từ rất lâu rồi, lâu lắm...

Ngày đó có anh mê mãi tìm lời

Tìm trong đêm rách rưới cơn mơ nào lẻ loi!...

[]

Sàigòn, thứ Ba ngày 2/9/1969

(...) Anh và Tố vừa ngồi ôn lại những kỷ niệm xưa và nghe đĩa nhạc Nocturne No. 9 của Chopin. Bây giờ anh viết thư này bên tourne disque với một đĩa Tango thật êm, thả tâm tư về những ngày mơ mộng cũ...

Thu Vân ơi, anh nhớ lắm những lúc sau buổi tập đàn, ngồi trò chuyện với em trong thính đường trường Nhạc, nhớ một buổi chiều được đưa em về, đi bộ cạnh em trên con đường Đoàn Thị Điểm có nhiều cây cao, nhớ những buổi tối ở Tổng Hội Sinh Viên, có Quỳnh Trân, Trọng, Khang cùng hiện diện; nhớ buổi họp mặt trên nhà Tú Uyên có Tố, và nhớ đêm sinh nhật Thu Vân có đầy đủ Khang, Trọng, Tú Uyên, Mai, Tố, Hà và anh... Anh nhớ, nhớ nhiều lắm... Trong tất cả chuỗi ngày êm đềm đó, anh cũng nhớ rằng mình đã yêu em như đang trong một giấc mơ... (...)

[]

Sàigòn, thứ Tư 17/9/1969

Bây giờ anh đóng ở Gia Định, gần Sàigòn và bè bạn, nhưng mỗi người một nhiệm vụ. Sàigòn không còn vui với anh nữa. Mà em thì lại ở xa. Anh sống rất tâm thường, im lặng. Cũng thật lâu chẳng hề nghe nhạc hay cầm lấy cây đàn. Bây giờ anh như loài ốc mượn hồn; những giờ phút đẹp đáng sống với anh là những lúc nhớ lại em và kỷ niệm bạn bè ngày xưa.

Thu Vân ơi, Tố hiện đang học quân sự, Khánh đã có vợ và đang đi dạy. Riêng anh thì vẫn cô đơn với hai bàn tay trắng. Tất cả, anh vẫn chỉ là con số không như những ngày chưa bước vào cuộc sống. Anh có đọc một bài thơ, không nhớ tên tác giả, cái tựa là “Hết”

Lên đàn,

Đàn đứt

Yêu nàng,

Nàng đi!

Bài thơ chỉ có vậy nhưng anh yêu nó vì nó hợp với tâm trạng và cuộc đời anh. Đến như vậy thì chẳng còn gì cho mình nữa, Thu Vân nhỉ?

[]

Sàigòn, đêm thứ Sáu, ngày 7/11/1969

Thu Vân thương nhớ,

Thư và ảnh Thu Vân đến với anh như một làn gió reo vui thổi về từ biển cả. Càng nhìn ảnh và đọc thư, anh càng nghe thật nhớ em. Anh rất thích thú với hình ảnh em cô đơn trên phố phường Nha Trang, mái tóc rối bời, dáng dấp mỏng manh nhỏ bé

Thu Vân ơi, em xa Sàigòn hình như đã khá lâu? Có bao giờ em thấy nhớ và muốn về sống lại với nó? Anh không biết đến bao giờ mới gặp lại em. Anh mong giữ mãi hình ảnh em như một người em nhỏ,

hơn nữa, một người yêu lãng đãng xa xôi... (cho đến bao giờ em không còn cô đơn nữa...)

Tối hôm qua, anh tới nhà Tố. Hai đứa ngồi lại với nhau đến hơn 1 giờ khuya. Tụi anh mở cassette nghe những bản nhạc xưa và nói chuyện về em. Lâu lắm, anh và Tố mới có dịp ngồi lại bên nhau như thế.

Bây giờ, anh đang ở đây, trong một xóm nhỏ trên Thủ Đức. (Anh đang đi hành quân). Đêm lạnh quá, những bắt trắc rình rập sau lưng. Một vùng cỏ cây đen đặc, một phía chân trời rực sáng ánh đèn Sài Gòn và hình ảnh em với chuỗi ngày kỷ niệm đầy ắp trong tim.

Đến bây giờ anh vẫn còn độc thân. Anh chưa tìm được đối tượng để yêu. Anh không thể yêu được nữa Thu Vân ạ. Anh cho việc tạo dựng gia đình sau này chỉ là kết quả của sự thi hành bổn phận làm người đối với Thượng Đế và làm con đối với cha mẹ... chứ không phải là kết quả của một tình yêu. Lần yêu thứ nhất, người yêu đi lấy chồng, và lần yêu thứ hai thì em như một áng mây mà anh tin rằng mình không phải là núi để ngăn mây lại. Anh chỉ dám xin được là nước để in muôn đời hình bóng mây thôi.

Ảnh của em sẽ giúp anh vui buồn khi nhớ đến. Ngày đó, em có tặng cho anh một tấm với khuôn mặt thật buồn, buồn hơn ảnh bây giờ. Em mặc áo pull đen. Anh để trong ví. Từ quân trường ra đến Đồng Đế và những ngày lặn lội hành quân ở Thủ Đức, tấm ảnh ấy đã an ủi anh rất nhiều.

Cho anh gửi một nụ hôn lên mái tóc rối...

□

Sài Gòn, đêm Chủ nhật 23/11/1969

(...) Sau những ngày hành quân lặn lội dài lê thê, anh được một ngày nghỉ tạm và đêm nay chợt nhớ em vô cùng. Anh uống nhiều bière để quên đi những buồn phiền và để hồn được trọn vẹn sống lại ngày nào xa xôi với hình ảnh em thật tuyệt diệu. Anh ao ước giờ này có được phép màu cho gặp em. Nhìn ảnh em, anh nhớ lại dáng em liêu trai ngày đó, tóc rối xuề xòa, đôi mắt buồn rữ rượi với cái nhìn thăm sâu, vô định. Anh yêu vóc dáng đó ghê đi!

Sao em buồn quá vậy Thu Vân? Và có lẽ anh đã yêu em vì cái buồn trên em đó. Tâm hồn anh cũng kỳ dị như em vậy. Anh còn một ước mơ chưa thực hiện nổi là viết một khúc nhạc tả nét buồn của em. Tristesse Chopin chưa đủ để phơi bày hết đâu. Phải là một khúc ở ton mineur bí mật đã dượi như Symphonie Inachevée mới nói lên hết được cái buồn ấy. Anh tiếc rằng mình chưa đủ tài... Nên anh thường chìm đắm trong nỗi cô đơn miên tuyệt đó.

Có những đêm trăng sáng dửng quẩn, anh ngồi nghe những yên lặng vây quanh. Nỗi yên lặng ngọt ngào của chiến tranh với muôn ngàn bắt trắc. Nhưng rồi anh cũng bắt chấp tất cả để chỉ nghĩ đến "một vì sao sáng trong đêm lạnh vắng" của riêng anh.

Lâu lắm rồi, gần hai năm qua, anh chưa gặp lại Thu Vân. 700 ngày quá dài cho một nỗi nhớ thương. Anh đọc lại những lá thư cũ, em nhắc đến nhân vật Tâm và Hải trong truyện của Nguyễn Đình Toàn... Anh tiếc rằng không phải là Tâm để hôn Hải một lần và để nghe Hải nói đừng bao giờ gặp lại Hải nữa. Nhân vật Hải của Nguyễn Đình Toàn, anh vẫn ưa thích như một lần anh nói với em ngày còn đi học. Sự thật ngày xưa anh buồn vì em rất nhiều nhưng anh tự bằng lòng với nỗi buồn đó và đôi khi nghe thích thú với tình yêu đơn phương âm thầm của mình.

Chưa một lần anh dám nói thẳng với Thu Vân là anh yêu em, nhưng em đã hiểu cho anh điều đó. Và khi đọc trong một lá thư của em: "...Thú thật, ngày đó em đã nghĩ đến anh như một người tình hơn là một người bạn..." anh đã thâm cảm ơn em và hôn lên những dòng thư.

Bây giờ, mấy năm lặng lẽ trôi qua, anh đã là một người khác ở bề ngoài hình thể. Nhưng tình cảm xưa vẫn còn và tình cảm anh hướng về em vẫn không thay đổi. Anh mong là gió để gom mây về bến yêu, nhưng gió vẫn không giữ được mây. Mây phiêu du mà gió thì vô định. Mây gió muôn đời như ở bên nhau mà vẫn không gặp nhau. Thu Vân ơi, em thấy như vậy có đẹp không?

Anh vẫn giữ mộng bay ra Nha Trang một lần để nhìn cái dáng buồn bí mật và nghe lại tiếng đàn ngọt dịu của em. Mộng ước có bao giờ thành được sự thật không em?

□

Thủ Đức, thứ Sáu ngày 12/6/1970

Anh viết cho Thu Vân sau phiên kiểm soát. Bây giờ là 1 giờ khuya. Đêm yên lặng và bao trùm một vẻ bí ẩn rờn rợn. Đêm rình rập và đầy thù hận. Đêm như có thể nổ tung ra bất cứ lúc nào!

Trong phiên kiểm soát, anh đi quanh sân đồn. Trời âm u và có gió lạnh như muốn mưa. Nhìn về vùng sáng rực phía xa, anh bỗng nhớ Sài Gòn và nhớ em, vô cùng, Thu Vân ạ. Đêm đêm ngồi đây nhìn về hướng đó, sao anh thấy Sài Gòn đẹp và lạ thường quyến rũ. Vậy mà ngay chính lúc còn ở trong nó, anh lại thấy chán Sài Gòn làm sao!

Đôi lúc anh cũng không hiểu nỗi mình? Có lẽ điên chăng?

Thu Vân ơi, lâu lắm anh không viết gì cho em tuy rằng lắm khi nhớ em, thật muốn viết, rồi không hiểu sao lại chẳng viết nổi lấy một dòng. Thu Vân có buồn anh không? Bây giờ anh ở xa Sài Gòn khoảng 30 cây số, giữa một vùng quê nghèo và hiu quạnh. Rãnh, chỉ câu cá, đọc sách, đánh cờ và đôi khi cả đánh bài. Đời lính lêu bêu cũng thích em ạ.

Thu Vân của anh hồi này ra sao? Đời sống tình cảm có gì thay đổi? Anh mong em sẽ thay đổi. Có thể đã thay đổi rồi phải không? Nha Trang đã vào mùa mưa chưa? Và em có còn lang thang trên hè phố?

Ở đây, anh nhớ đủ thứ, nhớ em, nhớ Tố, nhớ bạn bè... anh chỉ muốn trở thành một người khác để xem cuộc đời ra sao? Anh tự ví mình như loài ruồi muỗi vướng trong lưới nhện, vẫy vùng tuyệt vọng. Số anh có lẽ vất vả. Tuy nhiên, anh nghĩ rằng tâm hồn anh vẫn chỉ giống ngày xưa. Tất cả những kỷ niệm anh vẫn giữ kín trong lòng như những báu vật. Mà nó quý giá thật em ạ. Bởi vì nếu không có nó, đời anh khô cằn biết bao!

Anh sống với kỷ niệm nhiều quá, điều đó có phải nói lên rằng tâm hồn anh thật yếu đuối? Nếu bây giờ có em bên cạnh, anh sẽ xin được ngồi với em trọn đêm để hồi nhớ lại những ngày xưa thân ái vô cùng...

Cũng đã trên ba năm rồi anh không được gặp Thu Vân. Em của anh chắc vẫn còn mang dáng dấp cũ? Một cô bé 18 mà có cái tâm hồn đa cảm của một cô gái đã ngoài 21. Anh từng mơ ước có ngày ra thăm em, nhưng như em biết, đời anh bây giờ không còn được tự do thông dong để làm những gì mình muốn nữa. Ước mơ vẫn mãi là mơ ước. Chỉ có tâm hồn là còn của anh nên anh đã tưởng tượng ra được những giây phút êm đềm kia. Nhiều lúc anh lẩn thẩn tự hỏi, mai này khi em lập gia đình, anh lập gia đình, có đứa nào còn nghĩ đến dĩ vãng với những mơ ước ngây thơ ngày nhỏ?

À Thu Vân ơi, anh có gặp Vũ. Vũ mà có lần em viết trong nhật ký đưa anh đọc đó? Vũ giờ đây chung đơn vị với anh, hơn anh nhiều lắm. Anh phải với bảy bước nữa mới tới được chỗ Vũ. Vũ đổi về đây đã lâu, một hôm tình cờ trò chuyện, hỏi anh học Quốc Gia Âm Nhạc vậy có biết Thu Vân không? Anh đoán ra đó là người mà ngày xưa anh thường được nghe em tâm sự.

Đêm sâu lắm rồi. Bóng tối vây chụp chung quanh. Chỉ ngọn đèn dầu nhỏ với ánh sáng khiêm tốn, anh viết cho em mà thôi. Ngoài vũng sáng đó, chung quanh anh đều xa lạ. Và có lẽ anh phải đi ngủ một chút để ngày mai lại bắt đầu một ngày sống khác. Một ngày không phải là của mình.

Anh, Phạm Xuân Nghinh.

□

Thư Thu Vân viết cho Nghinh.

Nha Trang, Chủ nhật ngày 12/7/1970

Anh thân ái,

Em nhận thư anh bất ngờ sáng nay trong khi cứ ngỡ rằng anh đã quên em. Cũng như anh, nhiều lần em muốn viết về anh nhưng sao thật khó. Trong ý nghĩ em, giờ chỉ là một nỗi xa xăm trống vắng. Nghe xa anh, rất xa, đến độ muốn bật khóc nếu một lúc nào nhớ lại. Càng ngày em càng tự dối mình nhiều hơn. Em mất hoàn toàn sự an vui tin tưởng ở cuộc đời, không cách nào còn có thể nghĩ rằng một ngày ở mai sau, em sẽ có một người chồng, vài đứa con và một mái gia đình hạnh phúc. Thật tuyệt vọng theo điều này anh ạ.

Đã quá lâu rồi, hơn ba năm tròn, chúng mình không nhìn thấy nhau. Nhưng như vậy lại hơn vì bây giờ em không còn xứng đáng là cô bé được anh yêu như ngày xưa nữa. Em tội tệ, xấu xa và đau khổ. Em chỉ muốn khóc khi nghĩ đến những điều này.

Nghinh ơi, em nói quá nhiều về em, nhưng xin cho em được nói, bởi chỉ trừ anh ra, em không thể nói cho ai nghe được. Em không thay đổi (không bao giờ thay đổi) nhưng cũng chính là em đã thay đổi thật nhiều. Tâm hồn em vẫn cô đơn, lạ lùng và khắc khoải như thuở nào mười tám. Nhưng thật thì nó "khác đi" nhiều lắm. Em không còn là em của anh ngày đó. Em vẫn yêu mãi những bản nhạc của chúng mình, nhưng đôi môi không thể hé ra lấy một lời. Luôn luôn em muốn bật khóc dù rằng chẳng bao giờ ứa ra được một giọt lệ mỗi khi nghĩ lại cái thế giới âm nhạc của chúng mình thuở nhỏ. Và giờ đây, đôi tay em không thể cất nổi một cung đàn. Tất cả đều vỡ tan, tâm hồn và cuộc đời em cũng hoàn toàn tan vỡ.

Em ước mong anh vẫn bình an, người thanh niên mang dáng dấp và đôi bàn tay dài cô độc vẫn được em dành cho một vị trí riêng biệt trong tình cảm. Em hiện đang rất đau khổ. Em không còn đi lang thang trên bãi biển lúc chiều rơi, mà làm việc và lại làm ra rất nhiều tiền. Dù những đồng tiền ấy đều là trong sạch thì em vẫn thấy không có gì quan trọng so với sự cô đơn hiện tại của em.

Tuy nhiên em đọc sách nhiều và vẫn mãi giữ cái thói quen yêu thích đêm đêm nằm ngắm sao trời trong khu trang trại rộng lớn ở nhà Bà Ngoại. Ngắm từng ngôi sao để đợi chờ vì sao bán mệnh. Vì sao mà một lần đứng dưới giàn hoa tygone trước ngõ nhà anh, em đã nhìn lên bất gặp và yêu thích tức thì.

Đêm nay trăng sáng vàng vạc. Cứ mỗi mùa trăng là tâm hồn em lại như bùng lên điên loạn. Em cũng như trăng, một tháng có đôi lần khủng hoảng. Khi ấy, bao nhiêu ước mơ, danh vọng, lãng du đều đồng loạt sống dậy... để rồi lại mờ ngay đi và bị đè xuống tận đáy tâm tư. Những khi như thế, em lại càng nhớ anh, thêm mong có anh bên cạnh để kể cho nghe mọi nỗi niềm như vẫn kể hoài mọi chuyện của em trong thuở ngày xưa...

Lâu lắm mình không gặp nhau. Anh đã có gì thay đổi?

Vũ mà anh nhắc trong thư có phải là một sĩ quan Pháo Binh Dù, dáng cao lớn, người Bắc? Nếu phải thì đúng là Vũ của thời gian 1968 anh thường được nghe em kể. Mọi tình đẹp nhưng mau tan vỡ. Tất cả nguyên nhân chỉ là vì em lỡ cuu mang quá nhiều ảo vọng nên không nhìn Vũ bằng cái nhìn linh động thực tế. Nếu không, biết đâu bây giờ em đã là một con người như bao kẻ khác?... Hoặc biết đâu, nếu làm vợ Vũ, giờ này em đã chết rồi vì sự ngột ngạt của cuộc sống hôn nhân?

Ngày nay mọi sự đã an bài, em không có gì hối tiếc theo câu chuyện đó, chỉ đôi lúc nhớ lại, mới ngậm ngùi tự nhủ: "Tất cả đều là định mệnh" mà thôi.

Nghinh ơi, hơn kém nhau chẳng đáng là điều quan trọng. Anh phải bước 7 bước mới tới Vũ, nhưng có nghĩa gì khi mà lắm kẻ phải trải qua 7 kiếp mới có được cái tâm hồn nhẹ nhàng đa cảm như anh. Cái tâm hồn đã từng là đối tượng cho những suy tư trong trái-tim-em-nhỏ-bé. Và cũng cái tâm hồn ấy được em chọn mà giữ lại trong những trang nhật ký riêng, một biểu tượng linh động cho một thuở hoa niên trong sáng --đã vĩnh viễn trôi qua rồi-- của em.

Trọng đã đi du học Tây Đức từ bảy tháng qua. Nó đẹp và khỏe hơn khi ra ngoại quốc. Nó rất quý anh, dành cho anh rất nhiều cảm tình thân ái. Nó thường nói: "Anh Nghinh nghệ sĩ!" Chỉ có thế mà đã đủ bao hàm bao ý nghĩa đẹp.

*Nếu một ngày có tin vui, xin cho em biết với. Người con gái ấy dù thế nào thì cũng **vẫn may mắn hơn em** và em mong rằng anh sẽ yêu thương cô ta trọn kiếp.*

Em của anh,

Thu Vân.

||